

Voda stoupá, pomoc nepřichází a do lodi se nevejdou všichni.

THRILLER

POSLEDNÍ PŘÍLIV

Sandrine
Collette

POSLEDNÍ PŘÍLIV

Copyright © Denoël, 2018
Published by arrangement with Lester Literary Agency

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Markéta Dolníčková, 2020
Cover © Sabina Chalupová, 2020
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2020

ISBN 978-80-7642-781-5 (pdf)

Sandrine Collette

POSLEDNÍ PŘÍLIV

VENDETA

Věnováno Anne-Marie

Vily existují.

Sama jednu znám.

PROLOG

LOUIE SE PŘEDKLONIL A ZDVIHL ZE ZEMĚ cosi malého a mokrého, co moře vyplavilo na břeh a nyní se jemně pohupovalo na vlnkách narážející na břeh. Byla to modrá sýkorka, jedna z těch, které se snažili zachraňovat, protože jsou vzácné. Vzal ji do dlaně a podal ji svému otci.

„Tati, podívej. Další.“

Pata pokýval hlavou a podržel ji v rukou. Ostatní se jen tiše dívali. Za chvíli ji pohřbí tam, kam dávali všechny mrtvé ptáky. Byla sto třicátá čtvrtá. Louie znal to číslo z paměti.

A stejně jako ostatní se rozzlobeně zahleděl na oceán.

Stáli tam spolu naproti sobě mokří jako myši, s otupělými výrazy, s očima přivřenýma před nárazy větrů a teplých dešťů. Před nimi se rozprostíralo moře. Ale nejen tam, také za nimi, nalevo i napravo. Za šest dní si na to sice ještě nezvykli, ale už jim bylo jasné, že svět již nikdy nebude takový jako dřív. Neříkali nic. Drželi se pevně za ruce, bylo jich

jedenáct, otec, matka a devět dětí, jejich tváře byly ošlehané počasím, které zešilelo, a přívaly vody, které nebraly konce, nebo ustávaly jen na chvílku, a které je přinutily stáhnout se do blízkosti vlastního domu.

Šest dní poté, co přišla vlna.

Příliv, který nikdo nečekal.

A i kdyby to někdo čekal, stejně už bylo příliš pozdě.

Mohli předvídat, že se to stane? *A k čemu by bylo dobré se tím trýznit*, říkal si otec, *stalo by se to tak jako tak*.

Od té doby už nepotkali živou duši: Pata řekl, že možná přežili jen oni, a to díky tomu kopci, který děti tak ničil, když se vracely ze školy, ano, tento kopec jim zachránil život, protože byl vysoký a strmý. Vesnice se nacházela dole a v údolí již nebylo vidět nic. V jednu chvíli se všichni společně otočili a zahleděli dolů, jako by je ta myšlenka napadla najednou: ale v údolí se nacházelo už jenom moře.

Vlna se valila světem a brala s sebou vše, domy, auta, zvířata i tisíce lidí, polykala těla i betonové zdi, pohřbívala je pod vodou v ničivých proudech, vymazala je ze světa a celé je pohltila – a i kdyby voda ustoupila, stejně už by za sebou zanechala jen zničená pole pokrytá mrtvými těly a zbytky kostí, kovů a skla. Avšak voda neklesala, byla tam stále, ničivá a smrtící, a po dobu šesti dnů unášela stromy vyvrácené z kořenů, rozdrčené trámy a mrtvoly s nafouklými břichy. Viděly je i děti a pokoušely se je identifikovat.

Starousedlíci se celé měsíce snažili před vodou varovat. A pak najednou zjistili, že vlna opravdu přišla, ale že se zmýlili v tom, jak veliká katastrofa to bude. Nebyl ale čas hledat

příčiny, hulákat na sebe, kdo měl a neměl pravdu, neboť všichni byli do jednoho mrtví a jejich slaměné klobouky plávaly na vodní hladině v zálivech toho nově vzniklého moře. I tak bylo třeba dát jim za pravdu, neboť klimatické změny skutečně přišly. To oni jako první zkoumali oblohu, vrtěli hlavami, mračili se a něco mumlali. Tohle není normální, šeptali si, nejprve mezi sebou, a poté se to rychle snažili předat i těm, kdo chtěli naslouchat. Větry se stáčí, přichází zničit naše domy i krajinu, neustávají, výkyvy počasí zneklidňují zvířata a obloha se při západu slunce barví do žluta až purpurova, ne, to nevěští nic dobrého, není to nic, co bychom znali; a znovu vrtěli hlavami a čekali, přesvědčení o tom, že ten den brzy skutečně *nastane*.

Ostatní, vlády a politici, tohle všechno také dobře věděli. Ale jejich ústa byla němá. O blížící se katastrofě se nemluvalo, snad jen hrstka osvícených odborníků bila na poplach na internetových sítích, byli však považováni za kacíře a špatné proroky, s nimiž je třeba zatočit, proti jejich argumentům pak byly předkládány desítky ověřených a schválených studií. Několik stovek obyvatel minulou zimu tento kraj bez vysvětlení opustilo – trh s nemovitostmi se však nezhroutil, s prázdnýma rukama neodešli. Vzpomínalo se na ně s pohrdavým úšklebkem: *Jo tamti? Srabi!* A pak to přišlo.

Stručně řečeno, starousedlíci měli pravdu, neboť obloha se zatáhla a počasí pokazilo, nastalo období vichřic a uragánů. Moře se chvělo v přívalech vody, stromy ztrácely větve, vypadaly jako příšery, jimž někdo postupně trhá ruce, klacky padaly a létaly vzduchem, zabíjely lidi i zvířata, vítr unášel

střechy domů, vlny hloubily jámy a ze dna tryskaly gejzíry. Oceán se proměnil. Netušili však, že tuto katastrofu, která za sebou zanechala tisíce či miliony mrtvých – přesný počet dnes již není možné zjistit – způsobilo něco docela jiného: na odlehlém ostrově naproti nim se do moře sesunula sopka, což vyvolalo mohutnou přívalovou vlnu, která následně zaplavila polovinu pevniny.

Podle otce, který se zajímal o geologii, šlo o severní stranu sopky. Její stěna se s ohlušujícím rámusem zhroutila do moře, sto milionů tun kamene odhadoval Pata, což vyvolalo první vlnu vysokou přibližně sto metrů. Pohybovala se rychlostí čtyři sta nebo pět set kilometrů v hodině, pokud by někdo měl aspoň přibližně určit její sílu. Jedinou nadějí, která jim zbývala, byla skutečnost, že hlavní vlna přešla přes Atlantik: obyvatele pobřeží pohroma zasáhla jen částečně – to však byla jen slabá útěcha, neboť všechno kolem bylo potopené, voda zaplavila celé vnitrozemí a Pata po dlouhém počítání s vážnou tváří oznámil, že moře nepochybně zaplavilo pět set kilometrů pevniny. Starousedlíci vzpomínali, že podobná katastrofa se zde již jednou odehrála, tenkrát šlo o západní stranu sopky, která vybuchla a následně způsobila vlny, jež i přes obrovskou vzdálenost dorazily až na americké pobřeží a zcela ho zpustošily.

Louie byl jediný, kdo tu vlnu viděl.

Od té chvíle celé noci proplakal a matka u něho vždy zůstávala, dokud neusnul.

Právě Louie měl doma na starosti své milované slepičky: přesně v devatenáct hodin, těsně před večerí, zatímco

všichni dokončovali své úkoly do školy, sprchovali se a převlékali do pyžam, vždy ještě jednou ověřil, že kurník je dobře zavřený – kuna, nebo to možná byla liška, jim před pěti měsíci polovinu slepic zadávala, když dovnitř pronikla uvolněným pletivem, a Louie si tenkrát přísahal, že to už nikdy nedopustí. Vyzkoušel, zda jsou všechny dveře zavřené, a pořádně je zkontroloval. Ale ten večer to nebyly slepice, na co se díval s vytřeštěným očima. Stačil si ještě pomyslet, že už je nikdy znovu nezavře. Vlna udeřila jako tekutá nestvůra a z jeho hrdla se vydral výkřik hrůzy. Kilometry oblohy se zatáhly, vlna rozevřela svou nenasytanou tlamu a začala polykat svět, lidi i zvířata.

Louie utíkal do domu jako o život, s vrískáním za sebou zabouchl dveře, lapal po dechu a koktal, matka si myslela, že snad zešílel, nebyl s to dostat ze sebe slova. Vzápětí udeřil příliv, otřásl podlahou i zdmi a skleněné výplně všech oken v domě se roztříštily pod náporem vln.

Na tu noc by všichni, rodiče i děti, nejraději zapomněli, neboť po ní jim zůstal jen vlhký dům a srdce plná strachu. Kolem nich se rozléval oceán a jeho vlny si razily cestu, kudy chtěly, a do hlubin oceánu, odkud se nikdy nic nevrátí, stahovaly vše, co se dalo strhnout a odnést. Všude, kam se následujícího rána podívali, se rozprostírala šedá, modrá nebo zelená plocha. Na nejmělkých místech ještě tu a tam z hladiny vyčnívala tráva – jinde viděli jen vodní plochu. Člověk jako by se ocitl na širém moři, z něhož jen sem tam vykukovaly samostatné ostrůvky v místech, kde byla ještě před pár hodinami pevnina. Skály a vyhaslá sopka.

Od toho rána všichni dobře věděli, že dům takový nápor nevydrží. Celý den a celou noc sténal pod neutichajícími poryvy větru. Doufali jen v to, že o den či dva později snad na moři někoho zahlédnou, nějakou ubohou duši věřící, že na pevnině proměněné v oceán ještě přece jen zůstal někdo živý: ale moře jen dál bez slitování unášelo další a další mrtvá těla. *Vypadají jako lodky*, zašeptal Noé, když je spatřil plout kolem, a Madie a Pata mu za to ani nevynadali, neboť to opravdu vypadalo, jako když po proudu potoka pošlete prázdné skořápky vlašských oříšků a pozorujete, jak je proud unáší, jak v něm tančí, chvějí se a potápí.

Čekali, ale nikdo se neobjevil. V dálce sice zahlédli tři nebo čtyři lodě, ale ty nikdy nepřiřpluly blíž. Lodě spěchají do hor, vysvětlil jim Pata, poté co na ně do ochraptění marně křičeli a mávali rukama. Lodě odpluly a ukázaly sopce záda, pluly přes zatopené vesnice, kudy ještě před dvěma dny projížděla auta.

Ano, moc dobře věděli, že také musí odjet. I přes otcovo ujišťování hladina ani šestého dne neklesla. Voda stoupá, konstatoval utrápeně. Určitě ale opět klesne, dodal vzápětí. Děti nervózně pozorovaly hladinu oceánu, přesvědčeny o tom, že se jednoho dne vyprázdní, jako když vypustíte vodu ze dřezu do výlevky. Ale moře stále stoupalo a hladina se držela, den po katastrofě možná o pár stop klesla, ale stále tam byla a pořád příliš vysoko. Nezbyvalo jim tedy nic jiného než odjet, nebylo jiné řešení než opustit ten poslední kousek pevniny bičovaný větrem a přílivem, zahodit čtyřicet let života, nebo patnáct let, nebo jeden rok... pro každého

z nich to znamenalo zpřetrhat pouta s tímto místem, ale ze dne na den se to stalo jediným řešením. Stále však byli tak otřesení, že se nemohli ani pohnout, úzkost jim svazovala nohy, zatím se dokázali jen držet za ruce. Všech jedenáct jich stálo na břehu, dívali se na moře a na sopku, s nimiž k nim přišlo takové neštěstí, na moře, jehož hladina nepřestávala stoupat, a na sopku, u níž hrozil i sesuv třetí strany, což by vyvolalo další ničivé vlny.

Odejít odtud, šeptali s pohledy upřenými do prázdna.

Bylo třeba, aby Pata opravil loď, z boku měla díru od spadlého stromu – dříve ji měli schovanou až dole pod srázem v malé mořské zátocce, aby o prázdninách a víkendech mohli jezdit na ryby. Voda teď loď svou obrovskou silou vynesla až do vrchní části zahrady.

Museli však také sehnat jídlo a pití na celých dvanáct dní, neboť tak dlouho měla trvat cesta, než dorazí na pevninu. Madie a Pata studovali mapy a ve stejný okamžik prstem ukazovali na stejná místa. *Tady* a *tady* bychom byli v bezpečí, říkali – žádná pomoc nepřicházela, takže nezbývalo nic jiného než dvanáct dní cesty. Dvanáct dní naprosté samoty, to nejde vyrazit jen tak, jako když se jede na piknik.

„Ano, piknik!“ vykřikly Sidonie a Emílie a nadšeně zatleskaly.

Pokaždé, když počasí dovolilo, vzali Liam a Mattéo, dva nejstarší, nafukovací člun, s nímž si dříve hrávali na moři, a jištění otcem se vydávali prohledávat nedaleká místa, kde stávaly domy bývalých sousedů, s nimiž se zdravili cestou z práce či ze školy. Ale sousedé už tam nebyli a jejich

domy zmizely pod hladinou. Trochu je potěšil jenom objev ostrůvku vzdáleného asi dvacet minut od nich. Nebyl zatopený a bylo na něm políčko brambor. Zajeli si tam nasbírat nějaké hlízy. *Budou se nám hodit do zásoby*, konstatoval Pata a roztáhl paže, *máme zásobu na celé měsíce*. Podruhé s nimi chtěl jet i Louie, ale starší bratři ho odmítli.

Je ti teprve jedenáct, nebudeš nám k ničemu.

Oba bratři stáli proti němu, patnácti a třináctiletý, spíše již mladí muži než chlapci, s odhodlanými úsměvy na tvářích, potopu brali jako dobrodružství, čas, kdy nemusí do školy, nic dalšího si neuvědomovali – však je nakonec stejně někdo zachrání.

Dej si odchod i s tou svojí chromou nohou, odbyl ho Mattéo a snažil se ho odehnat, neboť Louie odmítal ustoupit.

Chlapec sklonil hlavu a podíval se na svou nohu, kvůli níž mu bratři přezdívali Pajda, když se na něho zlobili. Na tu svou pitomou křivou nohu, která mu prostě takhle narostla a nikdo nevěděl proč, rodiče si toho všimli teprve ve věku, kdy začínal chodit. Jeden soused, který se zabýval léčitelstvím, je ujistil, že se to stalo samo od sebe. Cvičil s ním, odříkával modlitby. *To bude dobré*, uzavřel celý problém a pokýval hlavou, ale nic se nezměnilo. Louie kulhal dál a bratři dobře věděli, jak jej poslat do háje, když se na ně příliš lepil nebo je otravoval. Říkali mu *moucha* a on raději odcházel za Perrine a Noémem, kteří se narodili po něm a před miminy – mimina říkali těm, kterým ještě nebylo sedm let a neměli zatím rozum: Emílii bylo šest, Sidonii pět, Lottě tři a Marion přesně jeden rok.

Když tak stáli na břehu, dívali se na běsnící moře a drželi se při tom za ruce – jen Marion držela matka v náruči –, vyrovnáni v řadě jeden vedle druhého, Louie se ptal sám sebe, co se to jen stalo s jejich prostředkem.

Prostředek, to byli oni tři: Louie, Perrine, Noé.

Prostředek se nepovedl.

Louie měl křivou nohu, Perrine jedno oko slepé a Noé měřil v osmi letech stejně jako pětileté dítě. Před nimi byli Liam a Mattéo, krásní a urostlí: po nich přišly čtyři malé sestry bez sebemenší vady. Uprostřed oni tři.

Tři nepodarci. Možná to nemělo žádné vysvětlení.

Prostě to jen padlo na ně, to je celé.

Louie na tu otázku neměl odpověď, a tak Jednoočku a Prcka, jak jim občas říkali bratři, když je Madie a Pata neslyšeli, jen držel za ruce a společně pozorovali oceán. Louie stál s nohou správně nataženou, přivíral oči před větrem a v duchu si zpíval.

Pojďme si říct, co se chystali udělat.

Loď už byla skoro opravena, ale to jim nedělalo takové starosti: otcovy předpovědi ohledně poklesu vody se den za dnem nenaplnovaly a oni denně měřili hladinu vody ve sklepě domu nebo podle kamenů v zahradě. Jediná Madie pochybovala již od prvního rána, ačkoli by se mohla v duchu uchýlit k jednoduché víře v to, co říkal Pata: najít sílu v myšlence, že vše bude jednoho dne zase stejné jako dřív,

že se voda určitě jednoho dne vrátí tam, odkud přišla, že pod ní znovu naleznou houpačku, modré kamínky lemující záhony, zeleně natřenou lavičku – a o kus dál i celou vesnici v údolí. Ano, pokud by otce svých devíti dětí poslouchala, mohla celou bytostí uvěřit, že jim voda vrátí půdu, rostliny, stromy. Navíc by přijala i myšlenku, že každým dnem roste naděje, že brzy spatří, jak šedé vlny odplouvají pryč, neboť otec ještě nikdy neslyšel o záplavách, které by někde zůstaly napořád. Svět se stále točí, voda klesne, tohle přece nemůže trvat věčně, to není možné.

Matka tomu však nevěřila, opravdu ne, a útěcha proto nepřicházela. Ovládala se, aby nevyslovila nahlas, že vodu na druhém konci planety v minulých letech naopak pohltila poušť, krajina se vylidnila, neboť déšť nepřicházel, rostliny nemohly znovu růst a lidé se nevrátili. Krajina pod žhnoucím sluncem zemřela navždy, stejně tak, jako jejich krajina zemřela pod oceánem, který ji před šesti dny nenávratně zaplavil. Voda již nestoupala, ale ani neklesala, a z někdejší pevniny se stala jednolitá nehybná hladina. Vše ustrnulo, i neklid v matčině duši.

Ale nedávala to na sobě znát a nepřestávala se usmívat. Popravdě řečeno, necítila potřebu se do něčeho nutit: své děti milovala, stejně jako svého naivního manžela, který nepřestával doufat v pokles vody. Dívala se na ně a věděla, že její život má smysl, je tady s nimi všemi, s těmi, kdo zázračně unikli obrovité vlně, děti se usmívaly v jarním sluníčku, a když utíkaly nahoru, držely se za ruce. Rozutekly se po třech tisících metrech čtverečních, což byl od nynějška celý

jejich svět. Ti, kteří tak dlouho marně varovali, měli pravdu. Matka se zadívala na obzor, bylo jich nyní jedenáct, jen jedenáct na celém světě. Náhle zapomněla na úzkost a nostalgii. Celé její srdce bilo jen pro ně, pro devět dětí, kterým dala život. Společně s jejich otcem se pokaždé šťastně usmívali, když se narodil nový člen rodiny, nikdy nemohla složit ruce do klína, neboť každé z těch dětí stálo za to, aby se do toho opřela a třeba se pro ně i ztrhala.

Madie se při podobných úvahách pokaždé dala do zpěvu, až ji celou prostoupila radost. Děti přicházely poslouchat, společně si prozpěvovaly dětská říkadla, znaly je všechny, zpívaly je večer před usnutím ve svých pokojích, dveře zůstávaly otevřené, aby mezi nimi proudilo světlo, zvuk i život, nezáleželo na tom, že půjdou spát pozdě. Přidal se k nim i Pata, nakazila ho jejich radostná nálada a on vzal svou ženu do kola, ostatní se k nim připojili. Vzápětí už společně tančili zvláštní neuspořádaný tanec, který by vzdálený pozorovatel mohl považovat za šamanský rituál nebo bláznivý průvod. V tu chvíli byl krátkým a okouzlejícím ztělesněním štěstí.

Avšak jejich naděje zůstala nevyslyšena a pravdu měla matka. Sedmého dne začala voda opět stoupat.

Začalo to jediným otcovým pohledem.

Jediný pohled, a matka věděla vše. Zavřela oči, nemusel vysvětlovat víc.

Sedmého rána se podívala nahoru a zjistila, že skála, která jí doposud sloužila jako orientační bod, zmizela. Nechtěla tomu věřit. Odmítala se znovu podívat, dávala přednost pochybám a úzkosti před děsivou jistotou. Ta by totiž přišla brzy.

Přišla by s otcem, který to také věděl.

Pouze cosi zašeptal; možná proto, že se věci nejeví tak děsivé, když se mluví potichu:

„Je to špatné.“

Matka tomu nemohla uvěřit, pořád jen dokola tiše opakovala: *Co je špatné?* Nemohla se těm slovům ubránit. Když se otec sedmého dne ráno podíval vzhůru, ucítil, jak se mu sevřelo srdce. Byl mrtvolně bledý a nohy se mu roztráslly, neboť to samozřejmě musel oznámit matce.

Protože však stále mlčel, matka opakovala:

„Co je špatné?“

„Voda.“

Nic víc nedodal. Rukou ukázal do výše stehen, aby naznačil, kam až sahá hladina, a matka jen vytřeštila oči. Položila svou dlaň na jeho a stáhla ji dolů, jako kdyby ještě mohla ten úděl zvrátit, jako by voda mohla znovu klesnout stejně jako otcova dlaň. Kdyby existoval Bůh, bylo by to možné.

Otcova ruka klesla, ale nic jiného se nestalo.

A tak jen dál pozorovali, jak moře stoupá. Devátého dne zmizel pod hladinou velký kámen ve spodní části zahrady.

Desátého dne se dvacet osm zbývajících slepic i s kohoutem probudilo s nohama ve vodě, kurník byl zatopený. Louie jim tedy otevřel vrátka a pustil je na ostrov: všechny kuny už byly stejně dávno mrtvé.

Jedenáctého dne se začalo měnit počasí. Srpnové horko vystřídala náhle bouřka, bylo dusno k padnutí. Děti jásaly, když se začalo blýskat, hromy se ohlásily svým hrozivým duněním. Louie a Perrine však pokradmu pozorovali otce, jak nosem vdechuje vzduch.

„Mraky jsou žluté,“ řekl Louie.

Pata odpověděl: *Já vím* – a obě děti v tu chvíli pochopily, že mají raději mlčet, obloha byla zatažená a mraky měly zlověstně okrovou barvu. Bylo to znamení, že něco nehraje. Louie se odvážil zeptat:

„Co budeme dělat?“

„Utíkejte se všichni schovat do domu. Přichází bouře.“

„Ale Liam a Mattéo tady nejsou. Vzali si nafukovací člun a jeli se podívat, jestli je dům Turpinových už zatopený, však víš, taky bydlí na kopci.“

Otec klouzal očima po hladině a hledal Liama a Mattéa. Nechal je plout samotné, aniž by to řekl matce, neboť moře ještě před chvílí nevypadalo jinak než jindy. K Turpinovým to navíc nebylo daleko. Ale chlapci zřejmě pluli ještě dál, možná se pokusili zjistit, kde se pod hladinou nachází střecha nebo komín, nebo si prostě jen hráli. *Zatracení kluci*, brblal otec a v jeho hlase bylo znát, že si to dává za vinu. Určitě se vrátí. Možná už si všimli houstnoucích mračen a jsou nyní třeba právě tamhle, schovaní za stromem, který

ještě vyčnívá na hladinu, jejich člun se určitě každou chvílí objeví – Bože, ať se podívají na oblohu.

Ale potom se mraky zvedly a zahřmění jej donutilo sebou škubnout, neboť bouře přišla zničehonic. Tušil, že vítr se zvedá v sílených vírech a déšť bude padat v provazech vody. Otec měl důvod k obavě, že Liam a Mattéo jsou ještě daleko. Za deset minut vítr dorazí až k nim na kopec. Pata cítil, jak se mu vlasy lepí na obličej, odhrnoval je oběma rukama a pokoušel se zaostřit zrak na tmavý bod v dálce, který se třepotal za závojem tmavých kapek. Rukama si neustále otíral oči mokré od deště.

A pak je spatřil.

Vteřinu či dvě nejprve doufal, že to nejsou oni. Jenže kdo jiný se mohl plavit na člunu v místech, kam od úderu ničivé vlny nikdo nevkročil – otci unikl z hrdla táhlý výkřik, který matka i děti zaslechly i přes zavřené okenice, který přehlušil i rádnění větru a který přiměl děti utíkat k vyskleným oknům a podívat se dírami v okenicích. *To jsou oni*, křičel Noé.

Člun poskakoval na vlnách. Liam nevěděl, co dělat, vesla ho neposlouchala, vlny chlapce bičovaly a pevnina byla tak blízko, a přesto nedosažitelná, voda si s nimi pohrávala a unášela člun pryč, neboť byl příliš lehký a vítr příliš silný.

Otec na ně začal ze břehu hulákat pokyny.

„Pověste se na člun zezadu a plavte! Jestli nebudete plavat, nikdy se nedostanete na břeh!“

Ale Liam a Mattéo ho neslyšeli. Sto metrů před sebou sotva rozpoznali siluetu postavy. Oči měli plné slz a deště,

postava na břehu na ně ještě chvíli cosi marně pokřikovala, poté se otočila a utíkala do domu.

Otec připevnil lana ke zdi domu.

Poté znovu utíkal na břeh, člun již v rozbouřeném moři téměř padal volným pádem.

„Tady!“ hulákal Pata z plných plic. „Liame, tady!“ Nevěděl, jestli hodil lano dostatečnou silou, určitě ne, Liam si ho ani nevšiml, a tak otec znovu křičel a divoce gestikuloval, aby mu chlapci rozuměli:

„Poplavte směrem k lanu! Lano!“

Starší syn si ho nyní musel všimnout, neboť zamával pažemi, aby dal otci znamení. Tomu se najednou sevřelo srdce, neboť to nebylo gesto, že mu syn rozumí. Kdyby otec zaslechl Liamovy výkřiky, pod tíhou těch slov by se zapotácel, chlapec totiž křičel: *Tati, pomoc, utopíme se*. Otec mu však nerozuměl a jen opakoval: *Lano, lano, tamhle!*

A pak si uvědomil, že chlapci nedokážou konec lana chytit, protože je od nich příliš daleko, a že ve větru ani nemohou slyšet jeho křik. Proto lano přivázal ke stromu, přidržel se jej a sám vstoupil do rozbouřených vod. Musel vynaložit velkou sílu, aby proud vůbec překonal. Postupoval rychle a vzápětí mu dno zmizelo pod nohama, rval se s proudy i s vlastním strachem, a hluboko uvnitř slyšel šeptat tenký hlásek: „*Ale co jsi to udělal, teď tady všichni tři zemřete.*“ Myslel na Madie, která jistě viděla z okna, jak mu hlava zmizela pod hladinou, určitě v sobě musela zadusit vyděšený výkřik, myslel na svých sedm dětí, které zůstaly v domě a které ho také potřebovaly, lano mu překáželo,

svazovalo mu nohy, v mnoha chvílích ho proud přemohl a otec byl v tu chvíli přesvědčen, že je to jeho konec – a pak se znovu vynořil, nestačil však ani natáhnout ruce před sebe, aby odrazil člun, jenž se před ním zjevil jako černá kosatka, srazil ho zpět do vln a škrábl ho při tom do ramene.

Otec se zavěsil za člun, nahmátl madlo a pevně se držel. Liam a Mattéo vzdorovali vlnám, kvůli větru burácejícímu ve vichřici stála loď téměř kolmo. Vichřice na okamžik ustala a otec se v tu chvíli díval jenom na ně, neviděl nebe za nimi, které se barvilo do žluta a černa, tak nějak si představoval barvy konce světa, skučící uragán a sténající ústa vln rozvěřená dokořán, ten výjev navíc doprovázelo mrtvolné ticho – poté se ozvala ohlušující rána, která udeřila vší silou, a otec při ní málem upustil lano, a proto si ho pro jistotu uvázal kolem zápěstí.

„Liam!“

Vší silou se vrhl mezi své syny.

V ten okamžik přišla vlna a převrhla je, Liama, Mattéa, člun i jeho. Pata ještě v posledním vzepětí přitáhl své syny k sobě, všichni se nalokali vody, s kašláním je vytáhl na hladinu. Člun si razil cestu mořem jako splašený kůň. Otec po něm ještě natáhl ruce, i když už byl daleko, byl to jen reflex a asi i panika.

„Vylez mi na záda!“ křičel na Liama. „Ty, Mattéo, se chyt Liama. A nepouštějte se mě. Za nic na světě se mě nepouštějte!“

Pevně se chytil lana, které bylo stále připevněné ke stromu. V hlavě mu tepala jediná myšlenka: *vylezeme na břeh*

s pomocí lana. Liam a Mattéo mu vylezli na záda a otec rázem ucítil jejich nehty na své kůži, sílu proudu a jejich váhu, která ho nutila k nadlidským výkonům, Pata však přesto klesal stále hlouběji do vody. V tu chvíli začal pochybovat.

Břeh ale nebyl daleko, za dešťovou clonou viděl jejich kopec, temný obrys s domkem na vrcholku, jeho ostrov, jeho útočiště – vlny si s ním zuřivě pohrávaly, paže jej ve vodě pálily a on pokročil sotva o píd'. Uvědomil si, že to nedokáže, že ho síly opustí, ještě než dorazí na břeh, a to i kdyby se zbavil jednoho ze svých chlapců, i kdyby se zbavil obou, škrtili ho, tak pevně se drželi. Plaval až do zemdlení, centimetr po centimetru postupoval vpřed s pomocí konopného lana, ale byl vyčerpaný, začal se potápět, ano, je to tady, teď se pomalu utopí a jeho synové s ním. Chlapci začali panikařit, neboť mu neměli jak pomoci, cítil, že voda má navrch, už neměl sílu dostat se směrem ke břehu, ponořil se do vln, teď je třeba přidat, pořádně zabrat, jak říkával dětem, když je učil veslovat, ale jeho paže se již nedokázaly pohnout, už v nich nebyla žádná síla. Snažil se v sobě najít poslední zbytek sil, cloumal jím vztek, že je tak slabý, avšak nezmohl se na nic víc, než že jen pevně svíral lano, to ale nestačilo, bylo jasné, že takhle se utopí. Liam, Mattéo i otec se vši silou drželi lana a otec cítil beznaděj, on, který se vrhl do vody s jistotou, že své syny přivede zpět živé a zdravé, jaká domýšlivost! Vichřice jimi smýkala, ještě chvíli a jeho paže se odtrhnou od těla, a otec to náhle vzdal a prosil o milost.

A pak se lano zničehonic napjalo, otec si myslel, že se zachytilo za kmen stromu a ten že je nyní unáší dál. Chvíli

s lanem přivázaným na zápěstí se zbytky sil bojoval. Poté najednou ucítil, že postupují vpřed.

Nejprve si myslel, že je to jen klam, že jeho hlava již v chladných vlnách blouzní. Ale byla to pravda: lano je nyní táhlo na břeh. Proud se s nimi rval, chtěl je stáhnout zpět do hlubiny, házel jim do cesty kusy dřeva a trsy trávy, ale oni pomalu postupovali směrem k domu, který se nyní dal rozpoznat o trochu lépe. Nechápal to. Nechal se stáhnout pod vodu, Liam a Mattéo stále viseli na jeho zádech a skoro ho potopili, plakal, neměl už ani sílu mluvit, snažil se jen udržet nad vodou, odolat vlnám, které byly všude kolem, a větru, jenž je hnal zpět na moře, lano se natahovalo, a když otec konečně ucítil naději, že tomu všemu možná uniknou, ač sám v naprostém vyčerpání pochyboval, podíval se nahoru a v tu chvíli je spatřil.

Stáli na břehu, asi třicet metrů od nich, kromě Lotty a Marion, které matka zřejmě zavřela v domě, s ústy zkřivenými němými výčitkami a strachem. Otec si pro sebe šeptem opakoval jejich jména: Madie, Louie, Perrine, Noé, Emílie, Sidonie. Všichni táhli za lano, i ta jeho jednooká dcerka, dokonce i ten jeho neduživý synek, zatáhli všichni naráz pokaždé, když z matčiných úst zazněl pokyn *Tahejte!*, jenž přehlušil i hukot větru, sotva popadali dech a táhli směrem k sobě své tři ztroskotance – táhli dál navzdory přívalu vody, navzdory dešti a hromům, navzdory vlnám, které jim podrážely nohy, jeden přes druhého se zvedali a obtáčeli lano kolem stromu. Vystrašený otec sledoval jejich souboj s bouří a mořem, na tom posledním kousku

pevniny bičovaném větrem mu připadali tak maličcí, s hlavami sklopenými a zády ohnutými, jako se choulí zvěř před špatným počasím, nikdo z nich nepolevoval, dokonce ani Sidonie, která neměla velkou sílu, ale i ona držela lano, podkluzovala, padala, kutálela se do vody – otec si pro sebe šeptal její jméno, modlil se, aby jim matka nařídila vrátit se do domu, vždyť stačí jediný potopený strom a všechny je stáhne do vody. Ale všichni tam zůstali, křičeli povzbuzující slova i nadávky na počasí, lano stále vzdorovalo proudu a najednou otec pod nohama ucítil dno, několik kamínek a břeh, ano, byl to břeh.

Madie držela děti, aby se za ním nerozeběhly hned, jak vylezl na břeh: bouře byla příliš silná, než aby matka své děti pustila ke kraji. Pata klesl na kolena a srdce mu hlasitě tlouklo, nejprve z jeho zad sklouzl Mattéo, poté i Liam. Otec vzal syny za ruce a namáhavě vykročili směrem k ostatním. Matka rozevřela náruč, otec chlapce pustil a ona je s pláčem objala; všichni začali křičet, až na okamžik přehlušili i vítr, tiskli se pevně k sobě, až nemohli ani dýchat, stala se z nich jedna promočená hrouda uprostřed bouře, vřelá a silná srdce se otřásala smíchem dětí. Stáli tam spolu na dešti, dokud matka konečně neotevřela oči bičované kapkami. Potom, jako někdo, kdo vyhrál válku, pronesla:

„Tak, a teď se můžeme vrátit do domu.“

Vrátit se do domu a následně odjet pryč. O nutnosti tohoto kroku už nikdo nepochyboval. O tento kus půdy – nebo to, co z ní zůstalo – už nikdo nestál; naopak je děsila. Otec se podíval z okna. Už to opravdu nebyla pevnina, jen útočiště uprostřed vln, kamenný ostrůvek odsouzený k zániku. Nyní už neměli jinou možnost. Madie usmažila dětem palačinky, uspala je a tiše seděla na pohovce.

Pata nemluvil, díval se do tmy.

Nic tam samozřejmě nebylo vidět. Ale dělal to proto, aby Madie nevystrašil. Aby ji nevyděsil, aby na ni nepřenesl svůj vlastní strach, vždyť i ona sama byla ze zoufalé situace k smrti vyděšená. Choval se jako pitomec, neboť matce to určitě brzy dojde. Musí jí to říct co nejdříve. Bude muset. Bouře, která je málem stála život, dnes večer přivedla moře až na práh jejich domu. Navíc bouře jim vyrvala člun, odnesla ho v divokých poryvech pryč a pak jej vyhodila na břeh, takže už nikdo neměl odvahu porvat se s vlnami na tak chatrném plavidle – člun proto uložili do stodoly, až dozadu, kde nebyl téměř vidět.

Madie Patovi hned druhý den po úderu vlny řekla, že je třeba připravit se na odjezd; Pata tvrdil, že není, že stačí jen vyčkat, až voda klesne. Pravdu ale měla ona, to on se mýlil.

Nyní ten okamžik nadešel.

Prostě to tak je.

Jak jí to jenom má říct.

Věděla to samé co on, tušila to. Proč mu to neřekla dřív, však měla pusu pěkně prořízlou, proč jen neotevřela tu svou drzou hubu, aspoň protentokrát ji měl nechat mluvit.

Chtěla, aby si to vyžral, tak to je, pak by křičela, že to všechno je jeho vina, že to on se rozhodl zůstat, to on ji ujišťoval, že voda odejde stejně tak, jako přišla, že to dělají ze všech nejlépe a svůj pozemek nakonec zachrání. A ona, která mu nic z toho nespokla, se pak bude radovat, jako posel špatných zpráv... a radovala by se, opravdu by se radovala, kdyby...

Pata si dlouze povzdechl. Ano, byla to jeho chyba, Madie se nemýlila. Ale on tomu tolik věřil, nechtěl nic slyšet, přehlížel jasné signály. Nebál se. Choval se jako hlupák.

A teď?

Madie stále mlčela a Pata najednou nemohl to ticho již déle snášet. Byl by se s ní radši pořádně pohádal, nechal by se seřvat, kdyby byl aspoň přesvědčený, že má pravdu. Ale takhle... Netroufal si ani podívat se na ni. Ještě jednou otočil hlavu k rozbitému oknu, do noci, která mu nic nenačočovala, a tiše pronesl:

„Musíme se dostat pryč.“

Madie neodpověděla. Dodal:

„Musíme odjet z ostrova, a to rychle. Dříve než bude pod vodou.“

A protože Madie stále neřekla ani půl slova, vrhl na ni zkroušený pohled, ale bylo to marné, neboť ona mu nikdy neodpustí, nikdy, jeho pohled se střetl s jejím a on v jejích očích spatřil odpověď.

Opustit ostrov.

Ano ale...

„Já vím,“ dodal tiše.

Neřekl: *To bude dobré*. Tentokrát to nemohl říct.

Čekala je dlouhá cesta, museli si udělat zásoby. Tak na dva týdny.

Ale tohle je netrápilo. I kdyby byla cesta jakkoliv dlouhá, poradili by si. Méně by jedli, uskrovnili by se. Děti by to pochopily.

Pokud budou Liam s otcem bez přestání veslovat, mohla by cesta trvat dvanáct dní. Ale ani dvanáct dní nepředstavovalo problém. Problém bylo něco, co otec ani nedokázal vyslovit, skutečnost, která mu stahovala hrdlo: měli totiž jen jedinou loď.

V tu chvíli matka pochopila, ačkoliv do té doby marně doufala. Nyní však na něho upřela plamenný pohled, v němž se mísily zloba a beznaděj, pohled, ve kterém se konečně zračilo obvinění – a jako kdyby to všechno, moře, bouře i neštěstí, byla jenom a jenom jeho chyba, zašeptala:

„Koho tu necháš?“

NA OSTROVĚ

19. srpna ráno

VELKÝ DŮM BYL VŽDY PLNÝ HLUKU, každé ráno je jednoho po druhém probouzel s úsměvy na rtech. Hezky to tam vonělo, teplem a opečeným chlebem. V těch dnech po přílivové vlně jim Madie každé ráno připravovala francouzské toasty ze starého chleba, jehož měli zásoby. Krajíčky samozřejmě lehounce pocukrovala, nevěděla, kolik času jim na tomto kousku pevniny, který již nejde zachránit, ještě zbývá. Děti na to nemohly nic říct, tušily, že situace je vážná, a když moc nepršelo, samy se bavily pečením housek z mouky a vody na otevřeném ohni, dovnitř dávaly po čtverečku čokolády, aby housky nebyly úplně bez chuti. Potom Madie vyhlásila, že je třeba šetřit jídlem a dřevem, to si schovávala pro starý vaříč narychlo zachráněný ze stodoly před zplesnivěním, a třetího dne už své měkké a sladké těsto péci nemohly. Třetího dne totiž přišel čas utahování opasků, Madie přijala určitá opatření, nastal stav obležení, jak tomu říkala, moře je obklopovalo a oni museli vydržet. Pata a děti již začali dávat stranou konzervy, sklenice a lahve, které našli v nejzazších koutech skříní – ale jak dlouho ještě zůstanou na ostrově? Oceán stále běsnil a znemožňoval nebo přinejmenším výrazně komplikoval jejich odjezd. Pokoušeli se na to nemyslet,

snazili se jen přežívat ze dne na den na svém ostrově a doufat, že dům ještě chvíli vydrží. Moře se zklidňuje, mumlal si Pata, a Madie se v duchu ptala, co má ten její mužský vůbec v hlavě, jelikož žádné zklidnění nikdo z nich nezaznamenal, aspoň pokud jí bylo známo, ani děti si ničeho nevšimly a ona na jejich každodenní otázky odpovídala krčením ramen.

Matka sice omezila přísun potravin, ale i tak to u nich každý den po probuzení krásně vonělo. Když nechtěla použít vanilku nebo cukr, placky prostě opekla a byly z nich topinky, stačilo obyčejné opečení na sporáku a ta vůně naplňovala celou místnost, linula se chodbou, do patra, až do dětských pokojů.

Louie na ta rána dlouho vzpomínal, jeho smysly byly po probuzení jako očarované, vůně ho přiváděla do kuchyně.

Tak tomu bylo až do třináctého dne.

Ani na ten den nikdy nezapomene.

Začal stejně jako každé jiné ráno. Ale to ráno nebylo stejné jako dřív: tentokrát dům vůbec nevoněl.

Nejprve tomu nevěnoval velkou pozornost, těch pár vteřin, během nichž se probouzel ze spánku. Perrine a Noé ještě spali v pokoji. Chvíli poslouchal jejich oddychování, díval se, jak se příkrývky zdvihají a zase klesají v rytmu jejich dechu. Odkryl peřinu.

V tu chvíli ještě na nic nemyslel. Asi bylo i horko. Svlékl se do půl těla. Tiše otevřel dveře.

A pak: necítil nic, ani kávu, ani topinky, nic, jen prázdnotu.

Hladina vody se nepohnula. Spíš ještě trochu stoupla, ale nebylo to vidět, ani v pohledu Louieho, ani v pohledu Noéma, ani v pohledu jediného oka jejich sestry. Nic.

Stáli tváří v tvář moři.

Spatřili stopy kolem mola a věděli, že je to pravda. Ostatně loď tam už nebyla. Později vejdou do domu a desetkrát si přečtou vzkaz, který jim Madie zanechala na stole. Bedlivě si prohlédnou horizont. Kdyby snad loď ještě někde zahlédli, třeba i na té nejvzdálenější linii horizontu, nejspíš by se vrhli do vody a pokusili se k ní doplatvat. Ale rozpoznávali jen rákosí a keře rozeseť na obzoru, což byl jejich každodenní výhled, zrak je tentokrát zklamal.

Nastal čas na slzy.

Noé padl na kolena jako první. Volal matku. Perrine se posadila vedle něho a vzala jej do náručí. Poté se k nim přidal Louie. Všichni tři tam seděli a drželi se v pevném objetí, klouby na rukách jim zbělely, když stiskem zpečetili svůj slib, že oni tři se nikdy neopustí. Tři malá stvoření plakala s tvářemi přimáčkнутými k sobě, jejich slova a vzlyky unášel vítr.

Měli strach.

A pak někdo z nich jako první vyslovil tu otázku: proč je tu rodiče nechali? Ten důvod vlastně pochopili, když si později přečetli onen dopis, jehož obsah jim změnil výrazy ve tváři a zastavil tlukot jejich srdcí – ale byla tu ještě jiná otázka, otázka, kterou byli téměř posedlí, ovšem nedokázali ji vyslovit: proč právě oni tři?

Proč ne ti ostatní.